Kollár-Klemencz László

Apák lesben

PRÓZA - LXII. évfolyam, 10. szám, 2018. március 9.

(I/1.) Szarvasbőgés vége fele volt, a szarvasok már nem bőgtek pár napja. A kisfiú megjegyezte, hogy már nem sírnak. Még egy hete zengett az erdő, kora este indult meg a bőgés, aztán éjszakára már egymás szavába vágva ordítottak, túl egymáson, a képességeiken is akár, hogy felhívják a tehenek figyelmét magukra, hogy ők lehessenek az új borjak örökadó felmenői: a bika, aminek viszik az utódok a tehetségét szerte az erdőbe.

Az öreg sokat használta ezt a szót, tehetség, de ő mindig a pénzre gondolt.

Vagy egyszerűen csak túlcsordult a bikákban a mag, s széjjelfeszítette őket, mint felajzott íjat a felajzott katona, éjszakáról éjszakára, hogy a hold árnyékában felforrósodott testük megszabadulhasson ettől a hideg, amúgy nem túl nagy adag életlétől.